

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
ГжЗ 82/22
10.3.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић председника већа, Весне Карацић-Ристић и Весне Целетовић Цуцић, чланова већа у парници тужиље АА из ..., ул. бр. ..., чији је пуномоћник Татјана Суџум, адвокат из Београда, ул. Палмотићева бр.5, против тужених UNITED DIGITAL MEDIA D.O.O. Београд, Нови Београд МБ ..., ПИБ ..., са седиштем у ..., ... бр. ... и ББ из ..., одговорног уредника портала "Нова.рс" ради накнаде нематеријалене штете, одлучујући о жалбама тужиље и тужених изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 364/20 од 30.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 10.3.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 364/20 од 30.11.2021. године, у ставу првом изреке, па се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени UNITED DIGITAL MEDIA D.O.O. Нови Београд и ББ из ... да солидарно исплате тужиљи АА из ..., на име накнаде штете због објављивања информација којима је повређена њена част и углед, износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана 30.11.2021.године, као дана пресуђења па до коначне исплате, све у року од 15 дана од пријема пресуде, док се захтев тужиље за износ од 20.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 30.11.2021.године, па до исплате, одбија као **НЕОСНОВАН**.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 364/20 од 30.11.2021.године, па се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени UNITED DIGITAL MEDIA D.O.O. Нови Београд и ББ из ..., да тужиљи АА из ..., на име трошкова парничног поступка поступка преко досуђеног износа од 46.800,00 динара, солидарно исплате износ од још 19.800,00 динара, односно укупно износ од 66.600,00 динара са законском затезном каматом почев од наступања услова за извршење до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка одлуке.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени UNITED DIGITAL MEDIA D.O.O. Нови Београд и ББ из ..., да тужиљи АА из ..., на име трошкова другостепеног парничног поступка

исплате износ од 6.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака одлуке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка као **НЕОСНОВАН**.

Образложење

Изреком побијане пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 364/20 од 30.11.2021.године, ставом првим обавезани су тужени UNITED DIGITAL MEDIA D.O.O. Нови Београд и ББ из ... да тужилци АА из ... солидарно исплате износ од 70.000,00 динара на име накнаде штете због објављивања информација којима је повређена њена част и углед, са законском затезном каматом од дана 30.11.2021. године, као дана пресуђења па до коначне исплате. Ставом другим одбијен је тужбени захтев тужилце којим је тражила да се обавезу тужени да тужилци солидарно исплате износ од још 130.000,00 динара на име накнаде штете због објављивања информација којима је повређена њена част и углед, са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате. Ставом трећим обавезани су тужени да тужилци да солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 46.800,00 динара са законском затезном каматом када наступе услови за извршење па до исплате.

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставу трећем изреке ове пресуде жалбу је изјавила тужилца због битне повреде одредаба парничног поступка, а тужени су жалбу изјавили против става првог и трећег изреке побијане одлуке из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС" бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да је жалба тужених неоснована, а жалба тужилце основана.

У проведеном поступку првостепени суд није починио битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни битну повреду из тачке 12 тога члана, на коју се неосновано жалбом тужених указује, с обзиром да је тај суд за своју одлуку дао јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, тако да се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, дана ... године на порталу медија "Нова.рс" објављен је текст под насловом "...". У тексту је наведено: Под мантром "побољшања рада и растерећења превише оптерећених судова" држава 2011. године доноси Закон о извршењу и обезбеђењу, којим уводи институцију извршитеља. Међутим, доношењем новог закона 2015. године додаје се префикс "јавни" и шири им се круг овлашћења. „Нико без дома" је активистичка кампања Здружене акције Кров над главом, организације која се бори за право на дом и портала Нова.рс. Кампању чини серијал текстова и видео репортажа којима можемо да покажемо дијапазон системских неправди, која се наноси онима који остају без дома, и последице које такав

губитак са собом носи. Желимо да покажемо да је борба могућа, и да ако смо удружени можемо да организујемо супротстављање овој пошасту. Надамо се да ћемо овом кампањом охрабрити наше суграђане да то учине и да знају да нису сами. Када се уводила институција извршитеља, могли смо да читамо о томе како ће се убрзати наплата потраживања и како ће то значити грађанима који ће моћи да наплате зараде од послодаваца. У реалности ситуација је знатно другачија. Раднице и радници, упркос постојању правноснажних пресуда, после вођења исцрпних вишегодишњих судских поступака често не успевају да наплате своја потраживања од послодаваца. Нагомилани неплаћени рачуни за струју - наша кривица, губитак крова над главом - наша кривица, немогућност налажења посла - исто наша кривица. Са друге стране, бахато и често незаконито понашање извршитеља оправдава се тиме да „раде у јавном интересу“, док је профит који убирају приватан. Предузетнички карактер извршитељске делатности видљив је већ у самом закону, с обзиром на то да се јавни извршитељи региструју као предузетници или чланови извршитељског ортачког друштва. Закон предвиђа да се "јавни извршитељ стара о томе да се извршни поверилац што брже и повољније намири уз поштовање закона и права извршног дужника и свих учесника у поступку". Извршитељ за свој рад осим права на накнаду трошкова има право и на награду за успешно спровођење извршења, коју плаћа извршни дужник. Ово често доводи до ситуација у којима се богате извршитељи, повериоци, као и одабрани људи који учествују у аукцијама за продају станова, док дужници остају на улици без ичега. Један од првих случајева који је одјекнуо у јавности јесте случај ВВ. Њен стан је продат на јавној аукцији, чије место одржавања никада није утврђено, а ВВ тврди да је у питању импровизирана кланица у селу Стан на ... је продат за 26.000 евра, ВВ дуг је био око 6.000 евра, а тржишна вредност стана око 96.000 евра. Рачуница је овде прилично јасна - профит је огроман, зарадили су извршитељ, поверилац и купац стана, а ВВ је остала без крова над главом. Деловање у интересу извршног повериоца највидљивије је постављено у законским одредбама о правима трећих лица оличених, између осталог, у свима онима који су легалним путем купили дом, али га нису укњижили или у случају када се стан од стране инвеститора продаје више пута, због чега трећа лица бивају обесправљена и услед брзине извршног поступка избачена на улицу, приморана да из таквих услова покрену дуготрајни парнични поступак зарад доказивања својих права. Да ситуација буде још гора, о приговору трећих лица у извршном поступку одлучује извршитељ, чиме директно утиче на висину своје накнаде, јер врло лако може да одбије приговор, спроведе извршење и себи увећа профит. Извршни поверилац је дужан да приликом подношења предлога за извршење назначи и јавног извршитеља који ће поступати у извршном поступку. О предлогу одлучује суд, који у пракси углавном прихвата јавног извршитеља кога је поверилац назначио. Притом, извршни поверилац може у току целог поступка и без икаквог образложења да замени извршитеља. Ово доводи до ситуација да се поверилац у случају неуспешног спровођења извршења окреће оном извршитељу који бескрупулозно и не хајући, уз помоћ полиције и приватног обезбеђења, успешније избацује извршног дужника из дома и наплаћује дуговања. Закон о извршењу и обезбеђењу означава полицију као помоћни орган који пружа извршитељу помоћ приликом спровођења извршења. Тумачењем закона стиче се утисак да полиција заузима неутралну позицију приликом спровођења извршења. У реалности, то изгледа другачије. Појављивањем извршитеља у пратњи полиције приликом избацивања људи из јединог дома покушавају се застрашити сви окупљени, а често се догађа да се полиција ставља на располагање извршитељима и када први пут

излазе на терен иако то није предвиђено. Надаље, полиција некада обезбеђује и јавне аукције на које извршитељи пуштају само оне људе које они означе као потенцијалне купце. У случајевима када асистенција полиције није омогућена, извршитељи се не либе да ангажују приватно обезбеђење. Тако је прошлог септембра испред канцеларије извршитељке АА приватно обезбеђење спречавало свако заинтересовано лице да уђе у зграду и присуствује јавној аукцији. У АПР-у не постоје финансијски извештаји везани за пословање извршитељке АА иако канцеларија послује од 2013. године, осим за 2019. годину, када је приходовала око 45 милиона динара. Извршитељка Мирјана Димитријевић неретко примењује исту тактику, па је полиција забранила кретање на улици испред њене канцеларије када је организовала једну јавну аукцију. Према подацима из АПР-а, Мирјана Димитријевић је 2017. године имала приход око 95 милиона динара. Лукративност овог занимања и позиције видљиво је било и прошле године када је син јавне извршитељке Данице Чоловић из Крагујевца купио стан породице ... на ... и уселио се одмах након што је стан принудно испразнио други извршитељ из Београда. Извршни поверилац и извршни дужник нису безлични субјекти које закон подједнако штити. Извршни дужници су све грађанке и грађани који између плаћање рачуна и прибављање хране бирају да једу, док су извршни повериоци често банке, зеленаши и контроверзни бизнисмени. Старање извршитеља о брзом и ефикасном намирењу повериоца јесте позиционирање закона на страну богате мањине насупротив које стоје сиромашни и обесправљени, самохране мајке, раднице и радници, социјално угрожени и сви остали који се покушавају сврстати у „неутрално“ обојени термин извршних дужника. Они остају на улици, а њихови домови се посматрају као профит који убирају повериоци, извршитељи, али и они који тргују туђом несрећом, па се тако дешавало да нечији дом управо откупи извршни поверилац. Та ситуација се десила баш у поменутом примеру када је приватно обезбеђење забранило јавности да присуствује аукцији код ...АА, а управо је поверилац, човек коме је дуговао новац извршни дужник ГГ, купио његов стан. На који начин се профит распоређује видимо и из случаја породице ... из ... Њихов стан у центру града је продат за 85.000 евра у канцеларији јавног извршитеља уз присуство представника банке, према којој су имали дуг. Неколико дана након тога нови власник га је ставио у огласе за суму од 170.000 евра. Државни апарат активно ради на креирању слике о невиности извршитеља и полиције који „само раде свој посао“ приликом избацивања људи из домова, док се дуг тумачи као терет који свако сноси самостално и који се мора наплатити, а сам народ је искључиво одговоран за своје сиромаштво и избацивање на улицу. Закључком Јавног извршитеља АА ИИ бр. 262/2019 од дана 24.09.2019. године, искључена је јавност са рочишта за јавно надметање које је заказано за 24.09.2019. године у 12,00 часова, како би се обезбедило несметано одржавање прве продаје непокретности која је предмет извршења. Искључење се није односило на странке, њихове пуномоћнике и потенцијалне купце тј. понудиоце који су положили јемство ради учешћа на надметању.

Према потврди о јавном објављивању редовног годишњег финансијског извештаја за период 01.01.2019. године до 31.12.2019. године, АПР-а, Регистар финансијских извештаја ФИН 63765/2020 од 20.02.2020. године, за обвезника АА ПР Јавни извршитељ Београд, предузетник, шифра делатности ..., наведена је величина обвезника за извршену пословну годину – микро, а према Одлуци о расподели добити финансијског извештаја за 2019. годину од 6.2.2020. године коју је издала предузетник АА ПР Јавни извршитељ добит за 2019. годину износи 28.604.099,43 динара. Тужиља

саслушана у својству парничне странке у свом исказу је у битном навела да нетачно да је радила незаконито у том једном предмету који су у тексту навели, обзиром да је у наведеном предмету искључила јавност у складу са законом. У односу на информацију да постоји само финансијски извештај за 2019. годину, а не и за предходне године навела је да је тада донет нови Закон о финансијским извештајима предузетника где су са простог књиговодства прешли на двојно и постоје сви финансијски извештаји о раду њене канцеларије и за претходне године и достављени су Пореској управи али није постојала обавеза пре 2019. године да се ти извештаји достављају АПР-у који их јавно објављује. У тексту указују на то да је незаконито пословала и да је имала прикривене приходе што није истина. Нетачни су наводи из текста да је незаконита продаја на аукцији извршном повериоцу јер ниједан закон од 1978. године није спрачавао повериоца да на име свог потраживања преузме некретнину извршног дужника. Због објављивања овог текста много се узнемирила, а објављивање њених прихода може утицати и на њену безбедност и због тога се уплашила. Није функционер и супротно наводима туженог из одговора на тужбу и није дужна да трпи неистините текстове. Упућиване су јој поруке претњи, тај текст је објављиван на страници "кров над главом" где су коментари заиста били претећи, упућиване су псовке, да ће да јој запале стан и да крећу ка ... где живи. Неспорно је да постоји видео снимак о људима испред зграде, а тужиља не зна ко су ти људи и ко их је ангажовао и напомиње да су странке ушле и да им нико није забранио да уђу. Првотужени UNITED DIGITAL MEDIA D.O.O. Нови Београд је издавач медија портал "Нова.рс" а друготужени ББ из ... одговорни уредник портала.

Одлучујући о основаности тужбеног захтева, првостепени суд је ценио садржину, суштину и контекст целокупног текста са насловом и поднасловом и последице које су тако објављене информације имале у односу на приватни живот тужиље која је са друге стране лице које врши јавна овлашћења поверена Законом о извршењу и обезбеђењу, па је нашао да право на част и углед припада свим грађанима, па сходно томе заштита права на част и углед обухвата и јавне извршитеље чак и када не поступају у приватном својству. Како издавач медија, главни и одговорни уредник портала медија "Нова.рс", као ни новинар који је писао спорни текст нису уложили потребан степен пажње примерен околностима ради провере истинитост информације, те како је утврђено да информације које су изнете у спорном тексту неистините и објективно увредљиве, првостепени суд је нашао да информације објављене у спорном чланку имају лезиону способност и да су у конкретном случају објављивањем овог чланка дана ... године повређени част и углед тужиље то је тужиља по мишљењу првостепеног суда објављивањем истих претпрела нематеријалну штету, те је имајући у виду одредбе члана 5, 9 став 1, 79, 112 114, 115, 117 Закона о јавном информисању и медијима као и одредбе члана 10. став 1. Европске конвенције о људским правима, а све у вези са чланом 231 ЗПП нашао да су тужени одговорни за накнаду нематеријалне штете причињену тужиљи по овом основу. Одлучујући о висини нематеријалне штете првостепени суд је ценећи околности прописане одредбом чл. 200. ЗОО, у вези члана 232 ЗПП, тужиљи досудио износ као у ставу првом изреке са траженом каматом ценећи одредбе члана 277 ЗОО, док је ставом другим одбио захтев у преосталом делу као превисоко постављен.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, које се ни жалбеним наводима тужених не доводи у сумњу, правилно је поступио првостепени суд када је нашао да је

основан тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете због повреде части и угледа услед објављивања неистинитих информација у предметном тексту, стављених у контекст којим се личност и углед тужиље омаловажава имајући у виду цео контекст и конотацију текста, обзиром да је тужиља доказала да се догодила повреда права њене личности, да јој је та повреда проузроковала штету и да постоји узрочна веза између предузете радње и настале последице по тужиљу.

Супротно жалбеним наводима тужених, дужност новинарске пажње свакако је захтевала проверу овако изнетих информација па се противно наводима тужених не може сматрати да су тужени у конкретном случају поступали како налаже Закон о јавном информисању и медијима у члану 9. Стога су према налажењу суда наведене информације о тужиљи недопуштене, јер никако не постоји интерес јавности да сазна неистиниту информацију, а посебно не ону којом се о субјекту информације ствара лажна представа. Такође, неосновани су жалбени наводи да првостепени суд није утврдио повреду части и угледа тужиље. Ово стога што је несумњиво утврђено да је објављени текст негативно утицао како на тужиљу тако и друга лица из ширег окружења, обзиром да је тужиља означена као лице које поступа супротно закону и на тај начин стиче финансијску добит користећи се незавидним положајем извршних дужника у поступку принудног извршења. Објављивањем спорне информације доводи се у питање углед и част тужиље па имајући у виду одредбу члана 9 Закона о јавном информисању и медијима тужени су морали да провере истинитост и порекло ове информације пажњом примереним околностима. Пажња која се захтева приликом провере истинитости информације је у корелацији са информацијом која се објављује. У прилог тврдњи да је је прошлог септембра испред канцеларије извршитељке АА приватно обезбеђење спречавало свако заинтересовано лице да уђе у зграду и присуствује јавној аукцији те да у АПР-у не постоје финансијски извештаји везани за пословање извршитељке АА иако канцеларија послује од 2013. године, осим за 2019. годину, када је приходовала око 45 милиона динара као и да је приватно обезбеђење забранило јавности да присуствује аукцији код Јавне извршитељке АА, а да је управо поверилац, човек коме је дуговао новац извршни дужник ГГ, купио његов стан тужени нису извршили никакву проверу. Пажња која се предузима у провери информације јесте пажња која одговара конкретној ситуацији. Имајући у виду тежину оптужби које су изнете у објављеној информацији, тужени су морали са посебном, већом пажњом од уобичајне проверити чињеничну основу објављених информација, а полазећи од правила да "што би објављивање информације могло изазвати већу повреду права личности, то се тражи већи степен пажње приликом њене провере".

Неосновани су жалбени наводи тужених да су у спорном тексту изнели критичко мишљење и оцену Закона о извршењу и обезбеђењу који ставља извршног дужника у неравнопоставан положај а да се наводи текста не односе лично на тужиљу односно да њу као појединца не стављају у негативан контекст већ сама законска решења. Наиме, тужиља је дана године донела Закључак о искључењу јавности са јавног надметања, у коме је наведено да се искључење јавности не односи на странке, њихове заступнике, пуномоћнике, као и на учеснике на јавном надметању. Закључак је образложен и јавно објављен у складу са члановима 322-324 ЗПП, извршни дужник није нашао купца непокретности, нити је тражио продужење трајања одлагања, тужиља је заказала и одржала јавно надметање дана ... године, којом приликом је стан извршне дужнице купио извршни поверилац, што није законом забрањено док је у тексту наведено да је тужиља противно законским прописима удаљила јавност и

супротно закону омогућила извршном дужнику да купи стан извршног дужника по изузетно ниској цени. Такође, тужени је нетачно и неистинито приказао податке из финансијског извештаја о пословању тужиље наводећи да је тужиља у 2019. години „приходовала 45 милиона динара“. Тврдња да је тужиља као јавни извршитељ за 2019. годину „приходовала 45 милиона динара“ је неистинита јер је приход тужиље за 2019. годину, после опорезивања износио: 25.720.048,43 динара, према усвојеном финансијском извештају за 2019. годину за предузетника АА ПР ЈАВНИ ИЗВРШИТЕЉ утврђена добит за 2019. годину износи 28.604.099,43 динара. Остварена добит после опорезивања предузетника износи 25.720.048,43 динара док у ову цифру није урачунат порез на приходе од самосталне делатности физичких лица, те је износ добити још мањи од 25.720.048,43 динара.

Поступајући на наведени начин, објављивањем спорног текста тужени нису допринели сврси јавног информисања, јавној расправи, нити су допринели задовољењу јавног интереса, већ су тим текстом повредили част и углед тужиље изношењем неистинитих и нетачних информација. Такође, неосновани су и жалбени наводи тужених којима указују да је тужиља јавна личност те да је у складу са чланом 8 ЗЈИМ обзиром на социјални карактер теме која се обрађује, тужиља била дужна да сноси критику свог рада. Наиме, у Резолуцији Парламентарне скупштине Савета Европе Res 1165/1998 о праву на приватност јавне личности, стоји да су јавне личности дефинисане као особе које обављају јавне функцијама или се користе јавним изворима прихода и шире говорећи све оне особе које имају улогу у јавном животу, у политици, економији, уметности, научној сфери, спорту или било ком другом подручју. Истом Резолуцијом указано је на штетну појаву једностране интерпретације права на слободу изражавања где медији задиру у приватност људи уз оправдање да су читаоци овлашћени да све знају о јавним личностима. Међутим, такво информисање о појединим сегментима приватног живота јавне личности за које са друге стране не постоји никакав интерес јавности да у исте буде упућен, представљало би грубо кршење права на приватност не јавне личности већ јавне личности у функцији и статусу обичног грађанина, те да су уз то такве информације које се о приватном животу износе непроверене и неистините јер њихова тачност и истинитост није доказана.

Такође, супротно жалбеним наводима тужених правилно је првостепени суд применио одредбу члана 79 став 1 ЗЈИМ. Наиме, у оквиру објављеног текста који је презентован јавности изнете су нетачне и непроверене информације па су према оцени Апелационог суда наведене информације у контексту у коме су изнете и на начин на који су информације пласиране широј читалачкој публици недопуштене, јер се о субјекту информације ствара лажна представа, а смисао изнетих информација код просечног читаоца имао је за циљ да створи слику о тужиљи као особи која је лишена емпатије и људскости и која се користећи се тешким положајем извршних дужника противзаконито богата. што код читаоца може изазвати презир, осуду и погрешну слику о субјекту информације, те имајући у виду тежину оптужби које су изнете у објављеној информацији, тужени су морали са већом пажњом и на уштрб тиража и сензационализма на прикладнији и примеренији начин који одговара истини и чињеницама изнети потпуне информације које се тичу обрађених тема.

Апелациони суд налази да је неспорно право новинара, одговорног уредника и издавача гарантовано како Законом о јавном информисању и медијима тако и чланом

10 став 1 Европске конвенције о људским правима и чланом 50 став 3 и 51 став 1 Устава РС, којим члановима Устава је између осталог прописано да у Републици Србији нема цензуре и да свако има право да истинито, потпуно и благовремено буде обавештаван о питањима од јавног значаја те с тим у вези свако има право на изношење сопственог мишљења и вредносних судова али у конкретном случају поред вредносних судова изнете су и лезионе информације које су повредиле право на част и углед тужиле опет посматрајући циљ, намеру, контекст и смисао саме објаве коју између осталих елемената чине наслов, поднаслов, антрфиле и текст.

Одлучујући о висини накнаде нематеријалне штете, првостепени суд суд је сматрао да се ради о новчаној сатисфакцији у смислу одредбе члана 200 став 2 Закона о облигационим односима, а да суд висину новчане накнаде нематеријалне штете утврђује оценом значаја повређеног добра и циља накнаде, пазећи притом да се накнадом не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом, те је приликом одмеравања висине накнаде, имао у виду, да је с обзиром на посао којим се тужилца бави, морала бити спремна на критику, те имајући у виду тежину и значај објављених информација, односно укупну садржину и контекст у коме се тужилца појављује у спорном тексту, те њен друштвени и професионални положај, објективне и субјективне последице настале објављивањем конкретних неистинитих информација, а које се огледају у томе да се тужилца осећала лоше, повређено, те да није тражила објављивање демантија, одговора на информацију и исправку, то је првостепени суд тужилци досудио новчану накнаду у износу од 70.000,00 динара.

Међутим, по оцени Апелационог суда, првостепени суд је на утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право -одредбу члана 200 став 2 ЗОО када је утврдио да висина правичне накнаде због објављивања наведених информација којима је повређена часта и углед тужиле износи 70.000,00 динара и донео одлуку као у ставу првом изреке. Имајући у виду све околности конкретног случаја, значај повређеног добра и циљ накнаде (сатисфакција а не репарација), а водећи рачуна о интезитету напада на повређено добро и последицама које су услед тога настале али и то да је тужилца имајући у виду посао којим се бави, толерисати више од осталих грађана, те да није захтевала објављивање демантија, одговора на информацију и исправку, по оцени другостепеног суда, правична новчана накнада адекватна трпљењу којем је тужилца била изложена представља износ од 50.000,00 динара на који износ је суд досудио и камату почев од 30.11.2021.године у смислу члана 277 ЗОО, јер је висина накнаде штете одмерена према критеријумима на дан првостепеног пресуђења.

Такође, приликом одлучивања о трошковима поступка првостепени суд је погрешно применио материјално право односно Закона о судским таксама на шта основано жалбеним наводима указује тужилца. Ово стога што је првостепени суд одлуку о трошковима поступка донео применом одредбе чл. 153 и 154 Закона о парничном поступку и тужилци досудио трошкове у укупном износу 46.800,00 динара а који трошкови се односе на за састав 2 образложена поднесака у износу од по 9.000,00 динара, за приступ на 2 одржана рочишта у износу од по 10.500,00 динара, као и таксу на тужбу и одлуку у износу од по 3.900,00 динара, што све укупно износи 46.800,00 динара, са законском затезном каматом од дана када

наступе услови за извршење па до исплате сагласно чл. 277 и 324 ЗОО. Међутим, Апелациони суд налази да је у конкретном случају тужиљи требало досудити уместо износа од по 3.900,00 динара за таксу на тужбу и таксу на пресуду, износ од по 13.800,00 динара обзиром да је у том износу расписан налог за плаћање судске таксе и на тужбу и на пресуду, односно све укупно 66.600,00 динара.

Са изложеног, Апелациони суд је применом члана 391 тачка 4 и 401 тачка 3 ЗПП одлучио као у ставу првом и другом изреке ове пресуде.

С обзиром на исход овог спора, Апелациони суд је одбио захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка, имајући у виду да нису успели са жалбом док је тужиљи досудио износ од 6.000,00 динара имајући у виду да је са жалбом успела у односу на трошкове поступка, па је у смислу члана 165 став 1 ЗПП одлучио као у ставу трећем и четвртом изреке.

Председник већа-судија
Миланка Вукчевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић